

ZATERDAG 19 DECEMBER

Ze moest maken dat ze wegwam. Ze was in gevaar. Als de mensen die op deze eenzame boerderij woonden haar in de gaten kregen was ze verloren.

Toen ze bij de poort van de boerderij kwam en haastig naar haar auto wilde lopen, stond de man plotseling voor haar. Hij was groot en zag er minder onverzorgd uit dan je van een bewoner van zo'n vervallen boerderij zou verwachten. Hij droeg een spijkerbroek en een trui en had grijs, kortgeknipt haar. Zijn ogen waren heel licht en er zat geen greintje gevoel in.

Semira hoopte dat hij haar niet achter bij de stallen had gezien. Misschien had hij haar auto zien staan en kwam hij nu kijken wie er rondspookte. Haar enige kans was zich onschuldig en onbevangen voor te doen, hoewel haar hart tekeering en ze op haar benen stond te trillen. Het zweet stond op haar gezicht, ondanks de bijtende kou op die inmiddels schemerig wordende decembernamiddag.

Zijn stem was even koud als zijn ogen. 'Wat moet je hier?'

Ze probeerde te glimlachen, maar merkte dat het onzeker overkwam. 'Goddank. Ik dacht al dat er niemand was...'

Hij nam haar van top tot teen op. Semira probeerde zich in te denken wat hij zag. Een kleine, magere vrouw van nog

geen dertig, warm ingepakt in een lange broek, gevoerde laarzen en een dikke, zwarte parka. Zwart haar, zwarte ogen. Donkere huidskleur. Hopelijk had hij geen hekel aan Pakistani en had hij ook niet in de gaten dat ze misselijk was van angst. Semira had het beklemmende gevoel dat het bijna te ruiken was.

Hij wees met zijn hoofd naar het bosje onder aan de heuvel. 'Is dat jouw auto?'

Ze had hem daar niet moeten parkeren. De kale bomen stonden te ver uit elkaar. Ze verborgen niets. Hij had hem vanuit een van de bovenkamers van zijn huis gezien en er het zijne van gedacht.

Wat een idioot was ze, dat ze hierheen was gegaan zonder het tegen iemand te zeggen. En dat ze haar auto ook nog in het zicht van die godvergeten boerderij had geparkeerd.

'Ik ben helemaal... de weg kwijt,' stamelde ze. 'Ik heb geen idee hoe ik hier ben gekomen. Toen ik dit huis zag, wilde ik vragen hoe...'

'Nou?'

'Ik woon nog maar pas in deze omgeving,' zei ze met een te hoge en te schelle stem, 'en ik wilde eigenlijk naar...'

'Waar moet je naartoe?'

Haar hoofd was leeg. 'Naar... eh... hoe heet het daar...'
Ze ging met haar tong over haar droge lippen. Ze stond oog in oog met een psychopaat, daar was ze van overtuigd. En ze was alleen. Ze was zich maar al te bewust van de totale verlatenheid van dit oord. Er was wijd en zijd geen mens te bekennen die haar kon helpen.

Ze mocht geen fout maken. 'Naar eh...' eindelijk schoot haar een naam te binnen, 'Whitby. Ik wil naar Whitby.'

'Dan zit je een eind uit de richting.'

'Ja, dat kreeg ik langzamerhand ook in de gaten.' Ze glimlachte weer krampachtig. De man glimlachte niet terug. Hij

bleef haar met zijn starende ogen aankijken. Maar ondanks de gevoelloosheid die van hem uitging, merkte Semira dat zijn wantrouwen met de seconde toenam.

Ze moest hier weg!

Het liefst zou ze zijn weggerend, maar ze dwong zichzelf rustig te blijven staan. ‘Kunt u me zeggen hoe ik weer op de grote weg kom?’

Hij gaf geen antwoord. Zijn ijsblauwe ogen leken dwars door haar heen te kijken. Zulke koude ogen had ze nog nooit gezien, alsof er geen leven meer in zat. Er begon een zenuw in haar hals te trekken en ze was blij dat ze een sjaal omhad.

De stilte duurde te lang. Hij probeerde in te schatten hoe riskant deze kleine vrouw voor hem was.

Plotseling kwam er een trek van minachting op zijn gezicht en hij spuugde voor haar op de grond.

‘Moeten jullie zwarten zo nodig Yorkshire ook nog komen bevolken?’

Ze deinsde terug. Was hij een racist of was het een provocatie om haar uit haar tent te lokken?

Doe alsof het een volkomen normale situatie is.

Maar het wás geen normale situatie. Ze voelde een snik opkomen en kon niet verhinderen dat ze een kreetje gaf. Hoelang kon ze de paniek nog onder controle houden?

‘Ik ben... met een Engelsman getrouwd,’ zei ze. Dit deed ze anders nooit, zich achter John verschuilen als ze op vooroordelen stuitte die met haar huidskleur te maken hadden. Maar het was haar intuïtie die haar dit antwoord in de mond legde. Nu wist de man tegenover haar dat ze getrouwd was, dat er iemand was die haar zou missen als haar iets overkwam. Iemand die geen vreemdeling in dit land was, die meteen zou weten wat hem in het geval van een verdwijning te doen stond en die door de politie serieus genomen zou worden.

Ze kon niet opmaken of hij onder indruk was van haar woorden.

‘Maak dat je wegkomt,’ zei hij.

Dit was geen moment om je op te winden over zijn schof-terige gedrag of ruzie te maken over gelijke rechten van blan-ke en gekleurde mensen. Ontsnappen was het enige dat telde. En naar de politie gaan.

Ze was het liefst weggerend, maar ze draaide zich om en dwong zichzelf met kalme passen weg te lopen. Hij moest denken dat ze beledigd was, hij mocht niet weten dat ze bijna gek werd van angst.

Ze had vier of vijf stappen gedaan toen hij riep: ‘Hé, wacht even!’

Ze bleef staan en hij kwam naar haar toe. Ze kon zijn adem ruiken. Sigaretten en zure melk.

‘Je bent achter bij de schuur geweest, hè?’

Ze moest slikken. Het zweet brak haar aan alle kanten uit. ‘Welke... schuur?’

Hij staarde haar aan en in zijn kille ogen kon ze zien wat hij in háár ogen zag: dat ze het wist. Dat ze zijn geheim kende.

Ze zette het op een lopen.

JULI 2008

WOENSDAG 16 JULI

I

Hij zag de vrouw voor het eerst toen hij de Friarage School wilde verlaten om naar zijn kamer te gaan. Ze stond in de deuropening en weifelde blijkbaar of ze naar buiten, de stromende regen in zou lopen. Het was bijna zes uur en voor een vroege zomeravond abnormaal donker buiten. Na een drukkend hete dag was er een zwaar onweer boven Scarborough losgebarsten en nu leek de wereld door een wolkbreuk te vergaan. Het schoolplein lag er verlaten bij. In de oneffenheden van het asfalt vormden zich enorme plassen. De lucht bestond uit woedend samengebalde, blauwzwarte wolken.

De vrouw droeg een gebloemde zomerjurk tot op de kuit, een beetje ouderwets, maar heel geschikt voor een dag als vandaag vóórdat het onweer losbarstte. Ze droeg haar lange, donkerblonde haar in een vlecht en ze had een soort boodschappentas bij zich. Volgens hem was zij niet een van de leerkrachten van de school. Misschien was ze nieuw. Of volgde ze hier een cursus.

Iets bracht hem ertoe haar aan te spreken. Waarschijnlijk kwam het door haar ongewoon ouderwetse verschijning. Hij schatte haar vóór in de twintig en ze zag er totaal anders uit dan andere vrouwen van die leeftijd. Niet dat hij als man een schok kreeg bij haar aanblik, maar zijn aandacht bleef op de

een of andere manier hangen. Hij wilde weten hoe haar gezicht eruitzag, hoe ze praatte en of ze met opzet anders was dan haar leeftijdgenoten. Vrouwen fascineerden hem, vooral ongewone types.

Hij ging naast haar staan en zei, niet bepaald origineel: ‘Heeft u geen paraplu?’

De vrouw, die hem niet had horen aankomen, draaide zich geschrokken om. Hij zag dat hij zich vergist had: ze was niet vóór in de twintig maar minstens een eind in de dertig, misschien wel ouder. Ze zag er sympathiek maar volstrekt onopvallend uit. Bleek, niet opgemaakt, niet mooi en niet lelijk, zo iemand die je na twee minuten weer vergeten was. Klaarblijkelijk was ze niet het type dat zich bewust van de massa wilde onderscheiden; zij had gewoon geen idee wat ze moest doen om er aantrekkelijk uit te zien.

Een aardig, verlegen vrouwtje, oordeelde hij, en totaal oninteressant.

‘Ik had kunnen weten dat het zou gaan onweren,’ zei ze, ‘maar toen ik vanmiddag wegging was het zo heet, dat het belachelijk leek om een paraplu mee te nemen.’

‘Waar moet u naartoe?’ vroeg hij.

‘Naar de bushalte in Queen Street, maar tegen de tijd dat ik daar aankom ben ik drijfnat.’

‘Wanneer gaat de bus?’

‘Over vijf minuten,’ zei ze klaaglijk, ‘en dat is de laatste vandaag.’

Ze woonde zeker in een van die boerengehuchten rond Scarborough. Verbazingwekkend, hoe gauw je hier op het platteland zat zodra je de bebouwde kom uit was. Zonder overgang kwam je meteen in de rimboe terecht, in dorpen die uit een paar ver uit elkaar liggende boerderijen bestonden. En de verbinding was om te huilen zo slecht. Even voor zessen ging de laatste bus! Als je jong was waande je je in het stenen tijdperk.

Als ze jong en mooi was geweest had hij geen moment ge-
aarzeld om aan te bieden haar met de auto thuis te brengen.
Hij zou haar eerst hebben gevraagd of ze in een van de vele
pubs beneden bij de haven iets met hem wilde gaan drinken.
Maar het idee om in een kroeg met een glas wijn tegenover
dit ouwelijke meisje te zitten – want zo kwam ze over, als een
ouwelijk meisje – en de hele avond naar dat gezicht te kijken,
was absoluut niet aantrekkelijk. Waarschijnlijk was de tele-
visie onderhoudender.

Toch aarzelde hij om via het schoolplein de straat door te
sprinten en haar zomaar te laten staan. Ze zag er zo moeder-
ziel alleen uit.

‘Waar woont u eigenlijk?’

‘In Staintondale,’ zei ze.

Hij rolde met zijn ogen. Goeie god! Hij kende Stainton-
dale. Een weg, een kerk, een postkantoor, waar je ook de
allernoodzakelijkste boodschappen en een paar tijdschriften
kon kopen, en een paar huizen. Een rode telefooncel, die te-
gelijkertijd als bushalte fungeerde. En hier en daar in het
landschap een boerderij.

‘En vanaf de halte in Staintondale moet u zeker nog een
heel eind lopen,’ vermoedde hij.

Ze knikte triest. ‘Ja, bijna een halfuur.’

Hij had een fout gemaakt door haar aan te spreken en hij
kreeg de indruk dat ze zijn teleurstelling aanvoelde. Iets zei
hem dat het een pijnlijk vertrouwde situatie voor haar was.
Het kwam misschien vaker voor dat ze de aandacht van man-
nen trok, maar dat die meteen uitdoofde als ze toenadering
zochten. Misschien vermoedde ze dat hij zou hebben aange-
boden haar te helpen als ze wat interessanter was geweest en
ging ze er al van uit dat het er niet van zou komen.

‘Weet u wat,’ zei hij snel, voordat egoïsme en gemakzucht
de overhand kregen over zijn vlag van goedhartigheid, ‘mijn

auto staat een eindje verderop in de straat. Als u wilt breng ik u gauw naar huis.'

Ze staaarde hem vol ongeloof aan. 'Maar Staintondale ligt niet in de buurt. Het...'

'Ik ken het,' onderbrak hij haar, 'maar ik heb toch geen plannen voor de komende uren en een ritje naar buiten is het ergste niet.'

'Met dit weer...' weifelde ze.

Hij glimlachte. 'Ik zou u toch aanraden het aanbod aan te nemen. Ten eerste haalt u de bus niet meer en ten tweede, ook als dat zou lukken bent u morgen zwaar verkouden. Dus?'

Ze aarzelde. Hij merkte dat ze zich wantrouwig afvroeg wat zijn motieven waren. Hij zag er goed uit en had succes bij de vrouwen, dat wist hij, en ze was vast wel realistisch genoeg om in te zien dat een man als hij zich niet echt aange trokken voelde tot een vrouw als zij. Waarschijnlijk zag ze hem als een aanrander die haar in zijn auto probeerde te lokken of als iemand die zojuist door medelijden was overmand. Beide alternatieven zouden haar weinig bekoren.

Hij stak zijn hand uit. 'Dave Tanner,' zei hij.

Aarzelend nam ze zijn hand aan. 'Gwendolyn Beckett,' zei ze.

'Goed dan, Gwendolyn Beckett,' zei hij glimlachend en keek op zijn horloge, 'over een minuutje gaat de bus. Daarmee is de knoop doorgehakt, lijkt mij. Ben je bereid een sprintje te trekken over het schoolplein en nog iets verder de straat in?'

Ze knikte, overrompeld door het besef dat ze geen keus had.

'Houd die tas boven je hoofd,' adviseerde hij, 'dat houdt de regen een beetje tegen.'

Ze renden achter elkaar door de stromende regen over het schoolplein, rechtsaf een kleine straat in met smalle rijtjeshuizen van rode baksteen en met witgeschilde voordeuren.

‘Hierlangs,’ zei hij en ze holden verder langs de huizen tot ze bij een kleine, blauwe, tamelijk roestige Fiat aankwamen die aan de linkerkant van de straat geparkeerd stond. Hij maakte de auto open en met een zucht van verlichting lieten ze zich op de voorste stoelen vallen.

Het water droop uit Gwendolyns haren en haar jurk plakte als een natte lap tegen haar lichaam. Een paar meter was voldoende geweest om hen helemaal te doorweken. Dave probeerde niet op zijn natte voeten te letten.

‘Wat stom van me,’ zei hij. ‘Ik had de auto moeten gaan halen en jou bij de school moeten laten instappen. Dan was je tenminste een beetje droog gebleven.’

‘Ach, wat!’ Eindelijk glimlachte ze. Ze had mooie tanden, stelde hij vast. ‘Ik ben niet van suiker. En voor de deur afgezet worden is in ieder geval beter dan met de bus tussen de akkers door hobbelen om vervolgens nog een eind te moeten lopen. Heel erg bedankt.’

‘Graag gedaan,’ zei hij, terwijl hij zijn derde poging deed om de wagen te starten. Eindelijk sloeg de motor rochelend aan en kwam de auto met horten en stoten in beweging.

‘Dat wordt zo meteen wel beter,’ zei hij, ‘de auto moet even op gang komen. Ik mag van geluk spreken als ik met die roestbak de winter doorkom.’

De motor begon nu gelijkmatiger te brommen. Deze keer zou hij het nog wel halen naar Staintondale en weer terug.

‘Wat zou je gedaan hebben als je de bus had gemist en mij niet was tegengekomen?’ vroeg hij.

‘Dan had ik mijn vader gebeld,’ zei Gwendolyn.

Hij keek haar even van opzij aan. Haar stem had een warmere klank gekregen toen ze over haar vader sprak. Minder afstandelijk.

‘Woon je bij je vader thuis?’

‘Ja.’

‘En je moeder...?’

‘Mijn moeder is vroeg gestorven,’ zei Gwendolyn op een toon die verried dat ze daar niet over wilde praten.

Een vaderskind, dacht hij. Minstens halverwege de dertig en pappie is nog steeds de enige voor haar. De allerbeste. Daar kan geen man aan tippen.

Vermoedelijk deed ze er bewust of onbewust alles aan om pappies lieveling te zijn. Met die dikke, blonde vlecht en haar ouderwetse bloemetjesjurk vertegenwoordigde ze het type vrouw uit de jaren vijftig, begin jaren zestig van de vorige eeuw, toen haar vader jong was.

Hij bezat een fijne antenne en voelde aan dat ze haar hoofd brak om een ander onderwerp aan te snijden. Hij kwam haar tegemoet.

‘Trouwens, ik geef les aan de Friarage School,’ zei hij, ‘maar niet aan kinderen. In de middagen en de avonden stelt de school klaslokalen beschikbaar voor volwassenenonderwijs. Ik geef cursussen Frans en Spaans en houd daarmee redelijk mijn hoofd boven water.’

‘Dan spreek je die talen zeker heel goed?’

‘Als kind heb ik een hele tijd in Spanje en in Frankrijk gewoond. Mijn vader was diplomaat.’ Hij was zich ervan bewust dat er geen warmte in *zijn* stem lag, toen hij het over zijn vader had. Hij moest zelfs moeite doen niet te veel haat te laten doorklinken. ‘Maar ik zal je zeggen, er is geen lol aan om drie of vier avonden in de week een stel totaal onbegaafde huisvrouwen talen bij te brengen waar je van houdt vanwege hun klank en expressiviteit.’

Hij lachte verlegen toen het tot hem doordrong dat hij misschien een blunder had begaan. ‘Sorry hoor. Misschien volg jij ook een taal cursus bij een van mijn collega’s?’

Ze schudde haar hoofd. Hoewel het door het gordijn van regen niet erg licht was in de auto, merkte hij dat ze bloosde.

‘Nee,’ zei ze, ‘ik zit niet op een taalcursus. Ik...’

Ze keek hem niet aan en staarde uit het raam. Ze reden in noordelijke richting Scarborough uit. Rijtjeshuizen en supermarkten gleden voorbij, autogarages, troosteloze pubs, een caravanpark, alles leek in de stromende regen weg te zinken.

‘Ik had in de krant gelezen,’ zei ze zachtjes, ‘dat er op woensdagmiddag in de Friarage School een cursus zou worden gegeven, waar...’ Ze aarzelde.

In een flits wist hij het. Waarom was het niet meteen tot hem doorgedrongen? Hij kende het nieuwe lesprogramma. Op de woensdagen. Van halfvier tot halfzes. Vandaag voor het eerst. En deze Gwendolyn Beckett paste precies in de doelgroep.

‘O, ik weet het al,’ zei hij, zo onverschillig mogelijk, alsof het de normaalste zaak van de wereld was om op een cursus voor, hoe moest je het noemen... sukkels? mislukkelingen? losers? te gaan. ‘Is dat niet een soort... assertiviteitstraining?’

Ze was nu vermoedelijk knalrood.

‘Ja,’ antwoordde ze, ‘dat klopt. Je leert je verlegenheid te overwinnen. Mensen te benaderen. Je... angsten te beheersen.’ Nu keek ze hem aan. ‘Dat zal je wel heel idioot in de oren klinken.’

‘Helemaal niet,’ verzekerde hij haar. ‘Als je vindt dat je een manco hebt, moet je er iets aan doen. Dat is nuttiger dan op je gat te blijven zitten en te klagen. Zit er maar niet mee en probeer gewoon het beste uit die cursus te halen.’

‘Ja,’ zei ze. Het klonk tamelijk moedeloos. ‘Dat wil ik ook. Ik kan niet zeggen dat ik erg happy ben met mijn leven, weet je.’

Ze keek weer uit het raam en hij durfde er niet verder op in te gaan.

Ze zwegen.

Het begon iets minder hard te regenen. Toen ze in het centrum van Cloughton afsloegen in de richting van Stainton-dale brak opeens de avondzon door.

Zomaar ineens werd hij gespannen. Alert. Hij had een voorgevoel dat er iets nieuws in zijn leven was gekomen. Misschien had het met die vrouw naast hem te maken.

Hij maande zichzelf kalm te blijven. En voorzichtig.

Hij kon zich niet veel fouten meer permitteren.

2

Amy Mills had het geld dat ze als babysitter verdiende hard nodig. Zij moest haar studie grotendeels zelf bekostigen. Niet dat het vervelend was om de avond in een vreemde huiskamer door te brengen, een boek te lezen, televisie te kijken en gewoon op een slapend kind te passen, maar daarvoor kwam zij zelf laat in bed en bovendien had ze er een hekel aan in het donker naar huis terug te lopen. In ieder geval in de herfst en de winter. In de zomer was het 's avonds nog lang licht en heerste er in de straten van Scarborough een levendige drukte, vanwege de studenten die het stadje aan de oostkust van Yorkshire bevolkten.

Maar vanavond zag het er heel anders uit. Het onweer en de hevige regen van vanmiddag hadden alle mensen naar binnen gejaagd. En na die snikhete dag was het merkbaar koeler en winderiger geworden.

Er zal wel geen mens op straat zijn, dacht Amy slecht op haar gemak.

Op woensdag paste ze altijd op Liliana, het vierjarige dochtertje van mevrouw Gardner, een alleenstaande moeder, die zichzelf en haar kind met verschillende baantjes onderhield en op woensdagavond in de Friarage School Franse les gaf.

De cursus eindigde om negen uur, maar daarna ging ze met haar leerlingen altijd nog iets drinken.

‘Anders kom ik er nooit eens uit,’ had ze tegen Amy gezegd. ‘Ten minste één keer in de week wil ik een beetje plezier hebben. Vind je het heel erg als ik om tien uur thuiskom?’

Het probleem was alleen dat ze nooit om tien uur thuiskwam. Als Amy geluk had werd het halfelf, in de regel eerder kwart voor elf. Wel maakte mevrouw Gardner telkens uitgebreid haar excuus.

‘Ik weet niet waar de tijd gebleven is! Lieve help, als je eenmaal aan de praat raakt...’

Eigenlijk zou Amy die baan het liefst opzeggen, maar het was haar enige *vaste* baantje. Ze paste ook bij andere gezinnen op, maar onregelmatig. Op het geld van woensdag kon ze rekenen en dat was goud waard in haar situatie.

Eigenlijk ben ik laf, zei ze vaak bij zichzelf, maar de angst werd er niet minder om.

Deze woensdag was het wel erg laat geworden: tien voor halftwaalf!

‘We hadden om tien uur afgesproken,’ zei Amy, die op van de zenuwen haar studieboeken inpakte.

Mevrouw Gardner reageerde in ieder geval berouwvol. ‘Ik weet het. Het is heel erg met me gesteld. Maar er was een nieuweling op de cursus en die gaf een paar rondjes. Ze had ontzettend veel te vertellen. Voor ik het wist was het laat.’

Ze gaf Amy haar geld en was zo fatsoenlijk vijf pond meer te betalen. ‘Hier. Omdat je overuren hebt gemaakt. Is met Liliana alles in orde?’

‘Ze slaapt en ze is niet één keer wakker geworden.’ Een beetje koeltjes nam Amy afscheid van de aangeschoten mevrouw Gardner en verliet de woning. Toen ze op straat kwam trok ze huiverend haar schouders op.

Bijna herfstachtig, dacht ze, en toch pas half juli. In ieder geval regende het sinds een paar uur niet meer.

Haar route liep eerst een eindje langs de St. Nicholas Cliff met het tamelijk vervalde Grand Hotel en daarna over een lange, smeedijzeren brug, die de binnenstad met de South Cliff verbond. Hij overbrugde een druk kruispunt, maar om deze tijd was het daar beneden helemaal uitgestorven. Wel was het er fel verlicht met straatlantaarns. Amy vond die stilte griezelig, maar veel erger was het stuk door de Esplanade Gardens. Dat was een park dat dichtbegroeid was met struiken en bomen en waar veel smalle paadjes doorheen liepen. De kortste weg voerde via een steile trap rechtstreeks naar de Esplanade, een brede straat, waar de hotels zich aaneenregen. Het akeligste stuk van Amy's route was die donkere trap. Zodra ze op de Esplanade was, zou ze zich beter voelen. Dan moest ze nog wel een flink eind de straat door tot ze bij Albion Road kwam, waar het smalle rijtjeshuis van haar tante stond. Deze tante was oud en vond het fijn dat ze gezelschap had. Amy was een kind van arme ouders uit een arbeiderswijk in Leeds en voor haar kwam het goed uit dat ze gedurende haar studie gratis onderdak had.

Midden op de brug bleef ze even staan en keek achterom of alles in orde was. Dat deed ze elke keer op deze plek, bijna in een reflex, voordat ze die enge, verlaten Esplanade Gardens indook.

Met snelle passen kwam een grote, slanke man vanaf de St. Nicholas Cliff aanlopen. Nog een paar meter en hij zou bij de brug zijn. Verder was er nergens een mens te zien.

Met één hand omklemde Amy haar boekentas en met haar andere hand de voordeursleutel, die ze bij mevrouw Gardner thuis al tevoorschijn had gehaald. Ze had zich aangewend hem altijd bij de hand te hebben als ze thuiskwam. Natuur-

lijk had dat ook met de angst te maken. Haar tante vergat altijd de lamp boven de deur aan te doen en Amy vond het afschuwelijk om als een blinde mol in haar tas naar haar sleutels te moeten graven. Amy wilde snel naar binnen kunnen. Snel in veiligheid zijn.

Veilig. Waarvoor eigenlijk?

Ze was overdreven bang, dat wist ze. Het was gewoon niet normaal dat ze overal spoken zag. Ze vermoedde dat het aan haar opvoeding lag – enig kind van eenvoudige mensen en veel te beschermd. *Doe dit niet, doe dat niet... er kan van alles gebeuren...* Als haar klasgenoten iets ondernamen mocht ze meestal niet mee omdat haar moeder bang was dat het op de een of andere manier slecht met haar zou aflopen. Dat had er op den duur toe geleid dat ze haast geen vrienden had.

Ze draaide zich nog eens om. De vreemde man was bij de brug aangekomen. Amy liep verder, iets sneller dan daarvoor. Niet alleen omdat ze bang was voor die man, ook uit angst voor haar eigen eenzame gedachten.

De andere studenten aan de universiteit van Scarborough, een afdeling van de universiteit van Hull, woonden in het eerste studiejaar in een studentenflat. Daarna verhuisden ze in kleinere groepen naar woningen die tegen een lage huur door de universiteit ter beschikking werden gesteld. Amy probeerde zichzelf wijs te maken dat het niet meer dan natuurlijk én voordelig was om bij haar tante onder te duiken, want geen huur was altijd nog minder dan weinig huur. Maar de bittere waarheid was, dat ze helemaal geen groep had met wie ze kon samenwonen. Niemand had haar ooit gevraagd of zij een woning met hen wilde delen. Maar daar dacht Amy liever niet over na.

Nog maar een paar stappen tot aan het park. Zoals ze gewend was sloeg Amy rechts af, waar de trap naar boven

begon. In de bocht van de weg stond een nieuw huis, waar in de afgelopen weken de laatste hand aan werd gelegd.

Met snelle passen liep ze er voorbij, maar deinsde toen terug: de trap was geblokkeerd door twee van de grote af-rasteringen die om het huis heen stonden. Ook de slingerende weg die een eindje verderop liep en een uitwijkmogelijkheid bood, was versperd. Amy had er wel langs kunnen glippen, maar ze aarzelde. Het had die middag hevig geonweerd en er had een wolkbreuk plaatsgevonden, misschien waren de trap en de slingerweg daardoor beschadigd geraakt. Het zou ge-vaarlijk kunnen zijn die routes te gebruiken.

Ze draaide zich besluiteloos om.

Er leidden nog meer wegen naar de Esplanade Gardens, maar geen daarvan bracht haar snel en rechtstreeks naar de bewoonde wereld. Beneden liep een weg in tegengestelde rich-ting naar het strand en vervolgens naar het Spa Complex, een verzameling victoriaans aandoende gebouwen die direct aan het water lagen. 's Nachts waren ze hermetisch gesloten en er zat geen bewaker. Vanaf het Spa Complex liep een kabelbaan naar boven, maar die stond vanaf ongeveer halftwaalf stil. Het voordeel van de onderste weg was dat hij verlicht was: grote lantaarns met bogen, eveneens in victoriaanse stijl, ga-ven een warm, oranjekleurig licht.

En dan was er nog een middelste weg, de smalste van alle-maal. Halverwege de steile helling liep hij een tijdje nagenoeg vlak, begon vervolgens licht te stijgen en slingerde haast on-merkbaar naar boven, waarna hij rechtstreeks op de Espla-nade uitkwam. Via dit pad was ze er sneller, maar daar wa-ren geen lantaarns. De weg verdween tussen de bomen en de struiken, en het was er pikdonker.

Ze deed een paar stappen terug en gluurde in de richting van de brug. De man was bijna aan het einde ervan geko-men. Verbeelde ze het zich, of liep hij langzamer dan daar-

net? Een beetje weifelend? Wat deed hij trouwens om deze tijd op deze plaats?

Rustig maar, Mills, jij bent ook *om deze tijd op deze plaats*, zei ze bij zichzelf. Hij is misschien net als jij op weg naar huis.

Ik zeg die baan op, nam ze zich voor. Dit doe ik niet meer. Voor geen goud.

Ze overwoog haar opties, die geen van alle veelbelovend waren. Ze kon teruglopen naar de St. Nicolas Cliff en via de binnenstad gaan – maar dat duurde een eeuwigheid. Ze kon natuurlijk ook de bus nemen, maar ze had geen idee of die zo laat nog reed. Bovendien had ze een paar weken eerder vanwege het slechte weer de bus genomen en was bij de halte lastiggevallen door dronken jongens met geschoren hoofden en piercings. Ze had doodsangsten uitgestaan. Angst, angst, angst – altijd maar die angst. Bang om door het park te gaan, bang om bij de bushalte te wachten. Angst bepaalde haar leven, dat kon zo niet langer. Ze kon niet van de ene crisis naar de andere blijven strompelen: door één angst te omzeilen liep ze onontkoombaar tegen de volgende aan, om uiteindelijk op een koude, regenachtige nacht in juli als verlamd bij een kruispunt te staan, haar hart te voelen hameren en zich af te vragen welke angst de ergste was.

De man was nu bij haar aangekomen, bleef staan en keek haar aan.

‘De... de weg is versperd,’ zei Amy. Haar stem klonk een beetje schor en ze schraapte haar keel. ‘Er staan twee hekken... je kunt er niet door.’

Hij knikte even, draaide zich toen om en sloeg de weg naar het strand in. De verlichte weg.

Amy haalde opgelucht adem. Er was niets aan de hand geweest. Hij wilde naar huis, zou normaal gesproken de trap hebben genomen. Liep waarschijnlijk nu te vloeken, omdat hij langer onderweg zou zijn dan gedacht. Thuis wachtte zijn

vrouw. Ze zou op hem mopperen. Het was toch al laat geworden met zijn kameraden in de kroeg, en nu die omweg nog. Hij had zijn dag niet.

Ze giechelde en merkte zelf hoe zenuwachtig het klonk. Ze keek nog een keer naar de brug, maar er was daar niemand te zien. De man was in de richting van het strand gelopen, de trap was versperd. Amy draalde niet langer. Ze nam de onverlichte, middelste weg. Het kleine beetje maanlicht achter de wolkenluiers was voldoende om het pad voor haar te kunnen volgen. Ze zou zonder haar benen te breken op de Esplanade uitkomen.

In een paar tellen was Amy Mills opgeslokt door de duisternis tussen de dichte, kletsnatte struiken.